

Eric Van Lustbader

De vertrouweling

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Capri – 1 april

Aan alles komt een eind. Liefde, haat, verraad. De hebzucht van rijkdom, de machtswellust, de troost van religie. Uiteindelijk valt iedereen, ook koningen van imperia en prinses van de duisternis. In de stilte van het graf krijgt iedereen wat hem of haar toekomt.

In de volle overtuiging dat dit moment voor hem nog heel ver weg is, stapt hij op de Piazza Vittoria in de benauwde en overvolle bus voor de duizelingwekkende afdaling vanuit de bergen naar Capri-dorp. De vierkante, metalen gelddoos van de chauffeur is dicht en op slot en de man weigert geld aan te nemen voor de rit: de Capri-versie van een staking tegen het management en voor hogere lonen. Geen betogingen, geen gebalde vuisten, geen brede retoriek. Kalm en weloverwogen, langzaam als het ritme van het eiland zelf, duurt dit protest nu al drie jaar.

De tweebaansweg naar beneden, die de bus schuin hangend en met ronkende motor neemt, is behoorlijk steil, met scherpe haarspeldbochten. Het tegemoetkomende verkeer suist zo rakelings voorbij dat de vrachtauto's de bus lijken te willen gaan zoenen. Aan één kant is de weg versierd met bosjes kleurrijke bougainville, aan de andere kant is er het uitzicht op de Golf van Napels, die glinstert in de zon. Van tijd tot tijd zijn in de mysterieuze nissen van de voorkant van de berg de beschilderde kalkstenen miniatuurbeeldjes van de Maagd Maria zichtbaar, versierd met verwelkte bloemen. Hij is in de openluchtwerkplaats naast het prachtige kerkhof in Anacapri geweest, waar die beeldjes worden gemaakt, witgelig met blanke ogen die uit rubberen mallen rollen met ruwe randen die met een mes verwijderd moeten worden. Veel passagiers, vooral de oudere vrouwen, maken een kruisteken door hun voorhoofd, borst en schouders aan te raken als ze langs deze gewijde plaatsen rijden waar voetgangers werden aangereden.

Alle oranje zitplaatsen zijn bezet. Tassen verschuiven tussen blote knieën. Lange haren wapperen in een warm briesje. Korte aria's van Italiaanse gesprekken; hard en ruw gebits in het Duits. Handafdrukken op het glas, vettige verchromde palen en verstijfde, zwijgende lichamen

die vechten met de zwaartekracht. Hij staat en kijkt door het raam naar de wolkeloze lucht, het kobaltblauwe water, de jachten en plezierboten. Hij ziet een overvolle vleugelboot die als een kromzwaard door de Golf van Napels snijdt en vraagt zich af of deze het is.

Terwijl hij naar de vleugelboot kijkt, valt het hem in dat de haven van Mergellina het laatste was wat hij zich werkelijk kan herinneren. Toen hijzelf op de vleugelboot van elf uur stond terwijl die door de Golf sneed, terwijl het waanzinnige Napels in de warme waternevel verdween en de steile berghellingen op Capri oprezen alsof ze uit zijn diepste geheugen kwamen, was hij een land van verloren tijd binnengegaan. Hij voelde zich zoals Caesar Augustus zich meer dan tweeduizend jaar geleden gevoeld moet hebben toen diezelfde rotskust dichterbij kwam. Precies op dat moment ving hij een glimp op van de overblijfselen van Villa Jovis, hoog boven in de bergen, en onbewust lanceerde hij zichzelf door de tijd, voor- of achteruit, naar dat paleis van steen, gras en prachtige verwoeste baden.

Een jongeman in een rood-blauwgeruite zwembroek, die het onnatuurlijk warme voorjaar volledig uitbuit, duikt vanaf de boeg van een glanzende zeilboot van teakhout en fiberglas in het donkere water. Een korte plons en even later verschijnt zijn blonde hoofd weer, terwijl hij het water van zijn lange Romeinse neus veegt. Hij zwaait enthousiast naar een vrouw met een grote zonnebril en een brede strohoed die op het dek is gekomen. Haar voeten staan ver uit elkaar en met één hand houdt ze de hoed vast om te voorkomen dat die afwaait. Haar badkleding bestaat uit drie minieme gele driehoekjes.

Tien over halfelf 's ochtends en nu al plakt zijn nek. Zweet glijdt langs zijn ruggengraat naar beneden. Zijn gezicht jeukt. De bus maakt een haarspeldbocht en er valt een lichaam tegen hem aan. Hij ruikt een lichte citroengeur en draait zich om, zich bewust van de warmte die dat andere lichaam uitstraalt. Een Caprees meisje van achttien, negentien jaar in een kort, verlamdend nauwsluitend turkooizen rokje en een limoenkleurig mouwloos lycra topje dat hij verdacht veel op ondergoed vindt lijken. De perfecte kromming van een gebruinde arm en daaronder de zachte holte die onverbiddelijk overgaat in de aanzet van de jonge borsten. Zo kwetsbaar en tegelijkertijd zo ver weg, alsof ze deel uitmaakt van een andere levensvorm, een ander universum.

Wat ze natuurlijk ook doet. Maar wat hem er niet van weerhoudt om te staren naar de intieme, transpirerende pracht waartussen het dal ligt van

waaruit de onmiskenbare geur van versgeschilde citroenen zich verspreidt. Haar gezicht is gedeeltelijk verborgen achter het dikke gordijn van haar lange, donkere haar, maar hij vangt een glimp op van koffiebruine ogen en een brede Sophia Loren-mond. En haar kont. Mijn god, alle vrouwelijke Caprezen hebben geweldige konten! Zelfs de moeders. Al dat op en neer lopen van de trappen heeft een geweldig resultaat. De hele dag, de hele nacht. Veel beter dan een StairMaster. De moderne Romeinen slaan de plank volledig mis door de Napolitanen als boeren te bestempelen. Maar als je met je neus in de lucht loopt, is het moeilijk om de schatten te waarderen die dicht bij de grond liggen.

Er vaart een onverwacht verlangen door hem heen, het trekt hem naar haar toe alsof ze een magneet is, het epicentrum van de echte Noordpool, waar hij al lang geleden op is afgestemd. Met de opwinding van een bioloog die een mogelijk nieuwe soort tegenkomt, bestudeert hij de dunne, zijdeachtige haartjes op haar gebruide onderarm, en die in haar nek als ze een slanke hand opheft om de waterval van haren naar achteren te strijken: lange, bleke trilharen als van een schepsel uit de zee.

Dit Caprese meisje, vers als een *spremuta*. Hij wenst dat hij haar hand vasthad, tegen haar ronde heupen schurkte, luisterde naar de muziek van haar soepele benen terwijl ze over de vredige zandpaden liepen op het kerkhof boven op de berg. Dat ze zouden stilstaan en zwijgend zouden kijken naar de vrouwen die geknield hun handen in emmers zeepsop stopten en de marmeren hoofdstenen met inscripties van hun familiegraven schoonpoetsten en verse snijbloemen in de groene glazen vazen zetten die met zwarte, ijzeren ringen aan het koude oppervlak van de grafstenen geklonken waren. Hoe prettig hij dat zou vinden en hoe onuitsprekelijk verveeld zij zou zijn. Gezien de blanco uitdrukking op haar gezicht zijn een versterkende *macchiato* en even shoppen in Tod's meer haar soort vermaak.

Hij staat pal naast haar. Zijn gedachten liefkozen haar net zo intiem als een hand van een geliefde zou doen. Toch is ze zich nergens van bewust. Met vochtige, halfopen lippen kauwt ze kauwgom. In stilte lacht hij om haar en om zichzelf. Om hoe idioot fantasieën kunnen zijn en tegelijkertijd zo verleidelijk. Hij kan zich niets meeslependers voorstellen.

Hij ademt haar geur diep in en ontdekt een alchemistische verandering: zijn eigen reactie op haar heeft een diep gevoel in zichzelf opgeroepen. Zowel een vrolijk als een beangstigend gevoel, een glibberig ding dat uit de diepte van zijn jeugd is opgestegen, toen hij om drie uur in de ochtend

door de met puin bezaaide straten van Manhattan zwierf met het buitenstaandersgevoel voor de saaie wereld. Hoe geweldig hij het vond dat hij anders was – een eenzame wolf die de schapen allemaal dezelfde kant op zag lopen. En hoe bang hij was voor de eenzaamheid die dat met zich meebracht. Misschien, zegt hij tegen zichzelf, was hij toen al op zoek naar haar, naar deze ene, naar dit perfecte wezen, maar hij weet meteen dat het zelfbedrog is. Dat er niemand is die alles voor je doet en dat je daarom verder dan de liefde blijft zoeken, verder dan gezelschap, omdat je nog niet geheel bevredigd bent, want als je dat wel was, blijft alleen de dood over. Het zoeken naar bevrediging, zegt hij tegen zichzelf, is de motor van het leven.

Dit meisje, deze fantasie, moet in toom worden gehouden, net als een driedubbele whisky. Ze is er om hem te laten vergeten, om de pijn binnen in hem te verzachten, de pijn die een ziekte is geworden. Dit tijdsmoment, dit heden, is voor hem een droom. Hij woont in het moment dat hem drie uur geleden heeft overvallen en als een geselende, schavende verwoesting blijft hangen.

De benauwde bus neemt een bocht en even kan hij een stuk van de weg achter hen zien, die over de steile, groene berghelling naar hotel Caesar Augustus leidt. Als een vallende steen zakt zijn hart naar zijn maag. Mia's laatste, wrede, verschrikkelijke zin vatte alles samen, verpakte de afgelopen twee weken in het dichtgeplakte bruine papier dat het verdiende.

De bus zigzagt met ratelende versnellingsbak de laatste halve kilometer naar het openluchtstation in Capri-dorp, waar hij overstapt op de bus naar Marina Grande. Vijftien minuten later is hij daar. De bus braakt zijn lading uit op een straat die al vol mensen en voertuigen is. Alles en iedereen lijkt tegelijkertijd op dezelfde plaats te moeten zijn. Door die tien verschrikkelijke woorden, door dat poeslieve gezicht waarop geen enkel spoor van bitterheid of verdriet te vinden was, wilde hij met zijn gebalde vuist in haar gezicht slaan. Hij is vervuld van razernij, een moeras waar hij zich uit wil worstelen als hij de bus uit springt. Hij kijkt de stoep langs, met bonkend hart en opgefokte zenuwen.

Hij verdraait bijna zijn nek als hij naar haar zoekt. Net als een hongerige hond hard en bang grauwt, heeft hij de aandrang kwaad te zijn. Hij hoort Mia's laatste zin in zijn hoofd. Perfect en verwoestend getimed.

Maak je om mij geen zorgen, ik word goed genaaid.

Deze vrouw, die zich als een sirene voortbeweegt, hangt om hem heen als een hongerige maan.

Hij wenst dat Cloe was gekomen, want dat zou betekenen dat ze hem had vergeven, dat ze hem terug zou nemen. Hij stelt zich voor hoe het zou zijn als hij een glimp van haar zou opvangen in de mensenmassa, om haar naar hem toe te zien lopen. Het zou een schok zijn haar hier te zien, de open armen die de echte wereld vergevingsgezind naar hem uit zou steken. Ja, vergeving.

Hij bedenkt wat hij tegen Cloe zal zeggen als hij haar vanavond belt, het nieuwe begin dat misschien het zijne kan zijn; het verraad dat vergeten zal worden, omdat hij vrij zeker weet dat Cloe hem nooit zo wreed pijn zou doen als Mia heeft gedaan. Hij stelt het zich voor alsof het een film is die hij kundig aan elkaar last, de *mise-en-scène* van verraad, en vraagt zich af (omdat alle goede films gemanipuleerde scènes zijn van elkaar compenserende krachten) wat eigenlijk het tegenovergestelde is van verraad. Hij mengt zich nu in de mensenmassa. Hij gaat sneller lopen, zijn hart bonkt als hij zijn mobiel pakt. Hij zal Cloe nu bellen, alles opbiechten, haar vertellen dat het helemaal over en uit is, een nare droom die tot het verleden behoort. Ze zal het begrijpen. Natuurlijk zal ze het begrijpen.

Wat er staat te gebeuren, ziet hij gereflecteerd in de ogen van een tenger meisje dat naar hem toe loopt, alleen net te laat. De betekenis van haar geschokte blik is nog tot hem aan het doordringen als het kleine Caprese busje recht op hem in rijdt en hem ter plekke vermoordt.

Moskou – 5 april

Jack McClure keek met zijn mobiel tegen zijn oor vanuit zijn hotelsuite naar de boog- en uivormige koepels van het Rode Plein. Het sneeuwde. De laatste sneeuw, zo was de voorspelling, van een lange en, zelfs voor Rusland, koude winter. Het Rode Plein was bijna leeg. De warrelende, donkere wind joeg de laatste toeristen, met hun schouders gebogen en hun digitale camera's onder hun lange jassen om ze te beschermen, terug naar hun hotels, waar dampende koffie met wodka of *slivovitsj* op hen stond te wachten.

Jack was een week eerder aangekomen met het presidentiële gevolg voor een rondreis die zowel politiek noodzakelijk als cultureel belangrijk was, wat de reden was dat de First Lady en de First Daughter meereisden. De reis was geregeld – opgesteld was misschien een beter woord – door generaal Atcheson Brandt, die in de Golfoorlog commandant van een luchteskader was geweest. Hij was een gedecoreerde veteraan en nu, na zijn pensioen, een gerespecteerde militair analist voor CNN en ABC. Alle belangrijke mensen in Washington kende hij. Als hij iets zei, luisterden de oudere politici van beide partijen. Hoewel de vroegere mini-Koude Oorlog met Rusland, vooral met president Joekin, acht jaar had geduurd, had generaal Brandt ervoor gezorgd dat zijn privécommunicatielijnen met Joekin altijd open waren gebleven. Zijn openlijke kritiek op de harde opstelling tegen Rusland van de vorige regering had geleid tot kort overleg tussen Joekin en de vorige president. Hoewel daar niets tastbaars uit was voortgekomen, was generaal Brandt door beide partijen in de Senaat geprezen voor zijn inzet.

Maar op dit moment dacht Jack niet aan de generaal. Jack had de afgelopen drie minuten geen woord gezegd en Sharon ook niet. Ze luisterden naar elkaars ademhaling, zoals ze zo vaak deden als ze samen in bed lagen in Jacks huis in Washington DC. Terwijl Jack via de telefoon luisterde, dacht hij aan haar. Hoe ze thuiskwam na haar werk en haar kleren

stuk voor stuk uittrok tot ze in haar bh stond en de bikinislip die ze altijd aanhad. Hij dacht aan hoe ze in bed zou stappen en naar achteren zou schuiven, met haar billen op zoek naar die vage afdruk die zijn afwezige lichaam als een souvenir had achtergelaten. Hoe haar ogen zouden dichtvallen als ze in slaap viel. Hoe diep ze zou slapen. Wat zou ze dromen als alle aangeleerde lagen van de beschaving wegvielen, als ze weer het kind werd dat ze was geweest, als ze zeker wist dat er niemand keek of haar droomsluijer kon scheuren? Hij dacht graag dat ze over hem droomde, maar had er totaal geen idee van, net zoals hij er totaal geen idee van had wie ze echt was, hoewel hij haar lichaam bijna even goed kende als het zijne en hoewel hij elke kleine beweging kende die ze maakte, overdag en 's nachts.

Hij wist dat deze vragen in hem opkwamen omdat hij zo ver van huis was. Hij was op reis met de net gekozen nieuwe president van de Verenigde Staten, zijn oude vriend Edward Harrison Carson, als strategisch adviseur van Carson.

‘Wat houdt die functie eigenlijk precies in?’ had hij aan Carson gevraagd in de week na de inhuldiging.

De president had gelachen. ‘Echt iets voor jou, Jack, om meteen ter zake te komen. Ik heb je uit de ATF gehaald om mijn dochter te zoeken. Je bracht Alli terug, wat niemand anders zou hebben gekund. Mijn gezin en ik voelen ons veilig als jij in de buurt bent.’

‘Met alle respect, Edward, maar je hebt een peloton supercompetente Geheime Dienstmedewerkers tot je beschikking, die stuk voor stuk beter opgeleid zijn om jou en je gezin te bewaken.’

‘Je snapt het niet, Jack. Ik heb veel te veel respect voor je om je als babysit te willen gebruiken, hoewel Alli het niet erg zou vinden. En trouwens, praktisch gezien zou er dan veel te weinig gebruik worden gemaakt van je speciale talenten. Ik maak me geen enkele illusie over hoe moeilijk en gevaarlijk de komende vier jaar zullen worden. Zoals je je kunt voorstellen, zijn er legio mensen die luidruchtig allerlei adviezen in mijn oor willen fluisteren. Een deel van mijn werk is om hen dat te laten doen. Maar jij bent de enige naar wie ik zal luisteren, omdat jij de enige bent die ik absoluut vertrouw.’

‘Dus dat doet een “strategisch adviseur”?’

Sharon was gaan fluisteren, wat betekende, volgens de routine van hun telefoontjes in de afgelopen week dat Jack in Moskou zat, dat het mo-

ment was aangebroken dat ze gingen praten. Jack draaide zich om en liep op zijn blote voeten langs de tafel waar foto's van haar en Emma op stonden, die hij overal mee naartoe sleepte als hij wegging, over het tapijt naar de badkamer. Daar wilde hij de kraan opendraaien, zodat de af luisterapparatuur die in elke kamer zat hem niet kon horen. Niet minder dan vier Russische regeringsvertegenwoordigers hadden bezworen dat er geen af luisterapparatuur was. Maar aangezien de Geheime Dienst er in hun eerste nacht al eentje had ontdekt, hadden hij en de gehele presidentiële staf de waarschuwing gekregen om voorzorgsmaatregelen te nemen als ze in hun kamers met iemand praatten, ook al was het gesprek nog zo onschuldig.

Via de verwarmingsbuizen bij de wc hoorde hij stemmen. In de loop van de week had hij al eerder af en toe stemmen gehoord vanaf de verdieping onder hem, maar tot nu toe had hij er nooit iets van kunnen verstaan. Deze keer hoorde hij duidelijk een mannen- en een vrouwenstem die ruzie hadden.

'Ik haat je,' zei de vrouw. Haar onverbloemde emotie vibreerde door de buis. 'Ik heb je altijd gehaat.'

'Je zei dat je van me hield,' zei de man. Niet klagend, zoals verwacht mocht worden, maar snauwerig, als van een man die aanvalt.

'Toen haatte ik je ook. Ik heb je altijd gehaat.'

'Ook toen ik je op het bed nam?'

'Toen helemaal.'

'Toen ik je liet klaarkomen?'

'En wat denk je dat ik toen in mijn eigen taal gilde? "Ik haat je, ik zie je in de hel, ik vermoord je!"'

'Jack?'

Door Sharons stem in zijn oor draaide hij de kraan helemaal open. Hij was geen luistervink, maar het waren twee wraakzuchtige en vlijmscherpe stemmen, waardoor hij wel moest luisteren, en er ook niet mee op kon houden.

'Jack, ben je op een feest?'

'Op mijn kamer. Maar de mensen onder me halen elkaar het bloed onder de nagels vandaan. Hoe is het met je?' Een onschuldige vraag, maar niet als je vijfenvijftighonderd kilometer van elkaar vandaan bent. Als je zo ver uit elkaar bent, heb je altijd een vraag in je hoofd: wat doet ze nu? Of de bredere variant: wat hééft ze gedaan? Eigenlijk wist hij wel dat haar dag precies hetzelfde verliep als wanneer hij thuis was: ze stond

's ochtends op, douchte, at staande een snel ontbijt aan de keukenbar, zette de borden in de gootsteen omdat ze alleen nog maar tijd had om óf af te wassen óf haar make-up te doen, niet allebei, ze ging naar haar werk, deed boodschappen, kwam thuis, zette Muddy Waters of Steve Earle op terwijl ze kookte, las een boek van Anne Tyler of Richard Price, keek naar *30 Rock*, als dat er was, en ging naar bed.

Toch kon hij er niets aan doen dat hij zich afvroeg of haar dag significant anders was verlopen dan normaal, dat er iets bij was gekomen, dat iemand anders zich in haar dag had gewrongen, of – veel erger – in haar nacht. Een knap iemand, een begrijpend en beschikbaar iemand. Ook kon hij er niets aan doen dat hij zich nu afvroeg of die fantasie uit jaloezie voortkwam of uit hoop. Toen Sharon drie maanden geleden weer bij hem terug was gekomen, was hij er zeker van dat ze de ruzies die hen uit elkaar hadden gedreven, hadden bijgelegd. Het intense fysieke verlangen naar haar waardoor hij zich in eerste instantie tot haar aangetrokken voelde, was nooit echt verdwenen. Maar ze waren nog steeds dezelfde mensen. Jack was zeer toegewijd aan zijn werk, wat Sharon niet begreep, omdat ze die toewijding zelf niet kende. Ze had verschillende carrières voor ogen gehad, maar allemaal zonder zich ertoe aangetrokken te voelen. Eerst had ze schilderes willen worden, maar hoewel ze technisch zeer goed was, miste ze de passie, en dan komt er niets goeds, of waardevols, tot stand. Typerend voor haar was dat ze zich vervolgens wierp op de kunsthandel en dacht snel veel geld te verdienen. Maar weer mislukte het door een gebrek aan zelfvertrouwen en zelfs interesse. Uiteindelijk werd ze in dienst genomen door een vriend die bij het Corcoran werkte, maar ze werd binnen een jaar ontslagen. Dus werkte ze nu keihard, maar zonder plezier, in de makelaardij. Werk dat nauw verbonden was met de grillen van de economie, wat volgens hem alleen maar de pot met haar pruttelende woede liet overkoken: woede op hem, op de wereld en op haar leven zonder haar dochter. Hij kon er niets aan doen, maar dacht vaak dat ze uit wraak eiste dat hij elke avond thuis kwam eten, omdat hij wel van zijn werk hield en zij niet. Dat was een wurgend idee. Hij was altijd een buitenstaander geweest; door zijn dyslexie en zijn onorthodoxe opvoeding had hij nooit ergens bij gehoord en, zoals hij pas onlangs aan zichzelf had durven toegeven en verder alleen nog aan Alli Carson, dat wilde hij ook niet. Een van de dingen die hem met Alli verbond was dat ze allebei buitenstaanders waren. Sharon was in de meeste dingen conventioneel, in de andere was ze conservatief. In het

begin had hij van haar gehouden, ondanks hun verschillen. Hij hield van haar geur, hield van haar, zowel naakt als gekleed, hield van hun intense liefdesspel. Nu stond Emma, of beter de herinnering aan Emma, tussen hen in als een gigantische, niet te verplaatsen schaduw die hun verschillen zo scherp benadrukte dat het pijn deed.

‘Wie hoor ik daar fluisteren?’ vroeg hij.

‘Mijn moeder. Die is gisteren gekomen.’

Sharons moeder mocht hem niet. Ze was tegen hun huwelijk geweest en had tegen haar dochter gezegd dat het in tranen zou eindigen, wat natuurlijk was gebeurd. Die triomf was niet verbleekt nadat Sharon weer bij hem terug was gekomen. Hun dochter – haar kleindochter – Emma was dood, bij een auto-ongeluk gestorven toen ze twintig was. Voor Sharons moeder was alles in tranen geëindigd, ongeacht wat er nog allemaal stond te gebeuren.

‘Jack, wanneer kom je thuis?’

‘Dat heb je me gisteren en eergisteren ook al gevraagd.’

‘En gisteren en eergisteren zei je dat je dat zou navragen.’ Ze klakte met haar tong. ‘Jack, wat heb je? Wil je niet naar huis komen?’

Hij vermoedde dat dit onderwerp niet ter sprake zou zijn gekomen als haar moeder met haar schadelijke invloed niet was gekomen. ‘Ik heb je verteld dat toen ik akkoord ging met Edwards...’

‘Mijn moeder zegt dat je die baan nooit had moeten nemen en ik moet zeggen dat ik dat met haar eens ben.’

‘Wat bedoel je?’

‘Als je echt van me hield, als je echt ons huwelijk een tweede kans zou willen geven, dan had je een baan dichterbij huis gezocht.’

‘Sharon, dit lijkt wel een *déjà vu*. Ik kan niet...’

‘Dat is jouw antwoord op elke serieuze vraag, hè? Grapjes maken. Nou, ik kan er niet meer tegen, Jack.’

Stilte op de lijn. Hij wist niet wat hij moest zeggen en wilde in geen geval iets zeggen waar hij later spijt van kreeg. Het was gek hoe intieme gesprekken konden veranderen, hoe emoties leken af te stompen of zelfs somber werden als ze over lange afstanden werden gevoerd. Alsof de telefoons zelf de gesprekken overnamen. Misschien kwam het door zijn vijandige omgeving – waar hij nu was en doordat zijn prioriteiten zo anders waren dan de hare.

‘Je hebt me geen antwoord gegeven.’ Haar stem klonk dik, alsof ze net had gehuild.

‘Ik weet het niet. Er is iets tussen gekomen.’

‘Er komt altijd iets tussen.’ Ze klonk scherper, als een mes op zijn keel.

‘Maar dat is precies wat je wilt, hè? Jij...’

De rest van haar scherpe antwoord werd overstemd door een hard geklop op de deur, dat hij had leren associëren met medewerkers van de Geheime Dienst.

Hij haalde de mobiel bij zijn oor weg en liep snel door de grootste kamer, die anoniem en deprimerend overkwam, het handelsmerk van wat doorging voor moderne Russische binnenhuisarchitectuur. Zijn suite lag op de bovenste verdieping van een groot hotel in een H-vorm, waarvan de slecht onderhouden gangen Jack aan *The Shining* deden denken. De gehele verdieping was aan president Carson, zijn gezin en zijn gevolg toegewezen.

Dick Bridges, het hoofd van Carsons Geheime Dienst, vulde de deuropening. Hij deed geen poging om binnen te komen, maar mimede POTUS, het acroniem van de Geheime Dienst voor de president van de Verenigde Staten. Jack knikte en stak een wijsvinger in de lucht: momentje. *Nu*, mimede Bridges. Jack liep weer terug naar de badkamer, waar de kraan nog steeds openstond.

‘Sharon, Edward heeft me nodig.’

‘Heb je iets gehoord van wat ik heb gezegd?’

Hij had geen zin meer in die onzin die haar door haar moeder was ingegeven. ‘Ik moet nu ophangen.’

‘Jack...’

Hij verbrak de verbinding. In de kamer stapte hij in zijn schoenen en zonder zijn veters te strikken liep hij de gang in.

President Carson, geflankeerd door twee agenten, stond voor de metalen branddeur naar het trappenhuis, die was afgesloten voor de verdieping daaronder. Zo te zien hadden ze al een tijdje overlegd; hun hoofden waren naar elkaar toe gedraaid, hun monden stonden half open en er werden betekenisvolle blikken uitgewisseld. Door dat alles bij elkaar wist Jack dat er iets belangrijks was gebeurd op dit late uur.

Daarom was hij zeer alert toen Bridges de metalen deur opendeed en ze allemaal op een kluitje in het ongeverfde, betonnen trapportaal gingen staan. Er hing een onbekende, olieachtige geur, zo scherp dat het stonk, maar er waren tenminste geen elektronische luistervinken.

‘Jack, Lloyd Berns is vier dagen geleden op Capri gestorven,’ stak de president meteen van wal. Lloyd Berns was Carsons minderheidsleider

in de Senaat en zijn dood was dus een ernstige beperking van de mogelijkheden van de president om wetten door de Senaat te krijgen die cruciaal waren voor de nieuwe regering.

Jack begreep nu waarover de president en zijn bodyguards hadden overlegd. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Een ongeluk. En de dader is doorgereden.’

‘Wat deed Berns op Capri en waarom heeft het vier dagen geduurd voor we te horen krijgen dat hij dood is?’

Carson zuchtte. ‘We weten het niet zeker, dat is het probleem. Hij hoort op een informatiereis in Oekraïne te zijn en tot tien dagen geleden was hij dat. Toen verdween hij. De beste hypothese van onze inlichtingensmensen: hij nam een time-out voor een mislukt huwelijk of – en dat is niet ondenkbaar – had op Capri met iemand anders afgesproken. Hij had geen *ID* bij zich en alles gaat heel langzaam op Capri. Er waren al drie dagen voorbij voordat iemand bedacht dat hij misschien weleens een Amerikaan kon zijn; toen pas werd eindelijk contact opgenomen met iemand van het consulaat en begon het balletje te rollen.’ Hij wreef in zijn handen. ‘Maar hoe dan ook, ik moet terug naar Washington om de politieke troep te regelen.’

Jack knikte. ‘Ik ga meteen pakken.’

De president schudde zijn hoofd. ‘Ik hoopte dat jij bij mijn vrouw en Alli zou kunnen blijven. Je weet hoe belangrijk dat akkoord met Joekin is. Als het eenmaal is getekend, zal Rusland niet langer Irans nucleaire programma steunen, en dat zal de Amerikaanse veiligheid op een hoger niveau brengen. Dat is momenteel zeer noodzakelijk, omdat onze gewapende macht gevaarlijk overbelast raakt en bijna totaal uitgeput is door de oorlogen in Afghanistan, Irak en Somalië. Komt er nog een front bij, dan kan dat desastreus zijn. Als mijn gezin met mij vertrekt, kan dat de breekbare detente die ik net met president Joekin heb opgebouwd, ernstige schade berokkenen. Dat mag niet gebeuren; hij en ik zijn nog maar een paar dagen verwijderd van het ondertekenen van het akkoord en mijn hele eerste jaar als president wordt opgehangen aan die ondertekening.’ De president zag er ineens ouder uit, alsof hij vijf jaar ouder was geworden sinds Jack hem voor het laatst had gezien, vijftig minuten daarvoor. ‘En Jack, onder ons gezegd en gezwegen, het is heel vervelend, maar Alli is weer doorgeslagen; ze is onnatuurlijk halsstarrig en tegendraads, soms zelfs irrationeel, vind ik.’ Zijn ogen spraken een heel andere taal. ‘Jij bent de enige die haar een beetje redelijk kan krijgen.’

Alli was psychologisch getraumatiseerd. Haar ontvoering was al erg, maar de man die haar had ontvoerd, had haar ook gehersenspoeld. Vanaf het moment dat Jack haar thuis had gebracht, was een team psychologen met haar aan het werk. Maar veel liever had ze Jack zo dicht mogelijk bij zich in de buurt gehad. Ze hadden samen een hechte band opgebouwd en net als haar vader vertrouwde Alli Jack nu meer dan wie ook op de wereld, inclusief haar ouders, met wie ze altijd al een moeilijke en lang niet altijd leuke relatie had.

Jack begreep het natuurlijk. Dus al wilde hij liever naar Washington om zijn oude vriend bij te staan of, als dat niet kon, naar Capri gaan om Lloyd Berns' dood te onderzoeken, hij sprak Carson niet tegen. 'Oké.' De president knikte en het bataljon Geheime Dienst liet hen alleen in het stinkende portaal. Pas op dat moment realiseerde Jack zich dat dit geheime gesprek minutieus was voorbereid.

Toen de twee mannen alleen waren, liep Carson dichterbij Jack toe en gaf hem een paar vellen papier. 'Dit is een kopie van Berns' rondreis door Oekraïne. De steden die ik heb gemarkeerd zijn officiële bestemmingen, maar hij was het laatst in Kiev. En onthou deze naam: K. Rotsjev. Rotsjev is de laatste die hij heeft gesproken of had zullen spreken voordat hij ineens naar Capri ging.'

Jack keek hem aan. 'Met andere woorden: je hebt geen flauw idee wat hij in Kiev te zoeken had.'

Carson knikte. Hij keek ontzettend bezorgd, maar zei niets meer.

Meteen begreep Jack dat de babysitafspraken alleen gemaakt was voor de medewerkers van de Geheime Dienst. Dit werd de echte afspraak. Hij moest glimlachen. Het was een van Carsons talenten om te krijgen wat hij wilde door hetzij iets voor te stellen, hetzij de ander naar zijn gewenste conclusie te leiden.

Jack keek niet naar het geschrevene, waarop hij zich vanwege zijn dyslexie volledig moest concentreren om het te kunnen lezen. 'Ik neem aan dat ik naar Oekraïne ga om erachter te komen waar Berns mee bezig was en waarom hij is vertrokken.'

'Dat lijkt me het beste. Er wacht een privévliegtuig onder diplomatieke vlag op je op Sjeremetjevo, maar als je het wilt, kun je tot morgenochtend wachten.' Carson wreef over Jacks schouder. 'Ik waardeer dit enorm.'

'Valt onder mijn taakomschrijving.' Jack fronste zijn wenkbrauwen. 'Edward, vermoed je iets?'

Carson schudde zijn hoofd. ‘Noem het maar voorzichtigheid of paranoia, die keuze laat ik aan jou. In elk geval zijn mijn vijanden uit de vorige regering nog steeds machtig, zoals Dennis Paull zeer gedetailleerd heeft beschreven in zijn laatste veiligheidsbriefing, en die hebben allemaal olifantengeheugens, zeker als het om wraak gaat. Ze hebben als leeuwen tegen mijn nominatie gevochten en toen ik het toch werd, hebben ze er alles aan gedaan om mijn kandidatuur te ondermijnen. Dat ze verzoenende verklaringen aan de pers hebben afgelegd, zegt me niets. Ze zijn op mijn bloed uit en het komt hun verrekke goed uit dat Berns dood is, want zij weten beter dan wie dan ook dat ik het zonder hem allemachtig moeilijk ga krijgen in het door de democraten geleide Congres.’

Jack zei niet dat het vermoorden van Carsons rechterhand een zeer extreme actie was om hem te treffen, omdat hij persoonlijk ervaring had met mensen uit de vorige regering. Hij wist waar ze toe in staat waren en dat ze voor moord niet terugschrokken. Zij hadden Alli’s ontvoering beraamd en hadden een bijna geslaagde aanslag op Carson gepleegd tijdens diens inauguratie. En terwijl de uitvoerders óf dood waren óf achter de tralies zaten, waren de mensen die opdracht hadden gegeven voor de aanslag en die hadden voorbereid tot op de dag van vandaag veilig door plausibele ontkenningen, die zelfs Carson met al zijn macht niet kon ontkrachten.

De president kneep Jack in zijn schouder. ‘Jack, ik ga het niet mooier maken dan het is. Dit kan een vruchteloze onderneming worden, maar als dat niet zo is, dan is Berns vermoord of was hij betrokken bij iets wat een schandaal had kunnen worden. En jij bent de enige die ik kan vertrouwen. Jij bent mijn vriend en apolitiek. Ik wil dat je hiermee aan de slag gaat tot je me kunt vertellen of ik gelijk heb of niet.’ Hij keek somber, wat erop duidde dat hij het zeer moeilijk had. ‘En nog iets. Niemand mag weten waar je mee bezig bent. Zelfs Dick niet.’

‘Vertrouw je Bridges niet?’

‘Ik vertrouw jou, Jack. Dat is het begin en het eind.’